

Jasmina Ibrahimpašić

Jasmina Ibrahimpašić je rođena 1998. godine u Tešnju. Osnovnu školu „Kulin Ban“ pohađala je na Tešanjci, a veći dio svog djetinjstva provela je u okolini Tešnja i Doboja, kao i na Dobrinji u Sarajevu.

Nakon osnovne škole, upisala je tešanjsku gimnaziju „Musa Ćazim Ćatić“ te se početkom oktobra 2013. godine preselila u Sarajevo s porodicom, gdje je svoje školovanje nastavila u Drugoj gimnaziji Sarajevo.

Po završetku srednje škole, upisala je Pravni fakultet na Univerzitetu u Sarajevu, te je 2022. godine stekla titulu bachelora prava.

Svoje srednjoškolske godine obilježila je aktivizmom u raznim organizacijama, kao što su Asocijacija srednjoškolaca/ki u Bosni i Hercegovini i Evropski parlament mladih u Bosni i Hercegovini, dok je na fakultetu učestvovala u radu Evropskog udruženja studenata/ica prava u Sarajevu.

Svoje slobodno vrijeme provodi čitajući knjige na Vilsonovom šetalištu, gledajući korejske drame iz udobnosti svog kreveta ili pišući poeziju.

Omiljena pjesnikinja joj je Desanka Maksimović.

Povremeno se prepušta svijetu fotografije i slikanja na platnu.

● Kad se sretnemo na onom svijetu ●

NARANDŽE I MANDARINE

*Tri narandže stoje u tanjiru
na starom drvenom stolu.
Uzimaš kuhinjski nož,
miris citrona osjeti se u holu.*

*Pola narandže meni,
ostatak tebi.
Smiješ se, obraz mi se rumeni.
Skidam gorki bijeli ogrtač.*

*Oblačimo kapute mekane
i ljubimo se na pragu kuće.
Sa čežnjom gledam rascjepkane
izdisaje što bježe s tvojih usana.*

*Sjedimo u autu do grla zakopčani.
Na staklu, mraz polako ostavlja svoju šaru.
Kora od mandarine leži razvučena
po šalter tabli, ti pališ cigaru.*

*Vozimo se niz brdo oprezno.
Slatki, sočni miris znak je blizine.
Tvoji topli prsti krzaju mi usne
sa svakim komadom mandarine.*

*Zubi nam se cvokoću,
smijem se nad upravljačem.
Hraniš me kasno noću,
ja jedem mandarinu s bijelim ogrtačem.*

PAUKOVA NIT

*Mama mi nikada nije pričala
da odrastanje znači smrt;
da ovaj lijepi život je surov i škrt
i da prijatelji ne ostaju dugo u mom vrtu
koliko god se na njihov odlazak meškoljila.*

*Nije mi pričala ni priču
o nesuđenoj paukovoju niti
i uspomenama što blijedo izmiču
pod rukama korjenitim.*

*Mama mi nikada nije rekla
da ne gledam stare slike prijatelja
preko slomljenog stakla
jer kada prođe prva smrtna nedjelja
tad crna suza odveć je potekla.*

*Jer bol oštra od nesuđene paukove niti
duboko u srce seže kada ljudi odlaze;
bilo da sami preko crnog praga prelaze
ili da im smrt prenosi kovčegom život prekinuti.*